

Mga Magkakahalintulad na Babala – Bilang Isa

Ang Pahayag ni Jesucristo: Pag-unawa sa Pangwakas na Babala para sa Sangkatauhan

Jeff Pippenger
2023-08-08

Ang "Pahayag ni Jesucristo" ay inihahayag sa bayan ng Diyos kapag "malapit na ang panahon." Ang huling mensaheng babala para sa sangkatauhan ay ibinibigay bago pa sumapit ang pagsasara ng probasyon ng sangkatauhan, at ang huling mensaheng iyon ay kinakatawan sa ilang linya ng propesiya sa Biblia. Sa Pahayag 14, ang huling mensaheng babala ay kinakatawan ng tatlong anghel.

At nakita ko ang isa pang anghel na lumilipad sa kalagitnaan ng langit, na taglay ang walang hanggang ebanghelyo upang ipangaral sa mga nananahan sa lupa, at sa bawat bansa, at lipi, at wika, at bayan; na sinasabi ng malakas na tinig, Matakot kayo sa Diyos, at sa kanya'y magbigay ng kaluwalhatian; sapagkat dumating na ang oras ng kanyang paghatol: at sambahin ninyo ang gumawa ng langit, at ng lupa, at ng dagat, at ng mga bukal ng tubig.

At sumunod ang isa pang anghel, na nagsasabi, Bumagsak, bumagsak ang Babilonia, ang dakilang lungsod, sapagkat pinainom niya ang lahat ng mga bansa ng alak ng poot ng kaniyang pakikiapid.

At sumunod sa kanila ang ikatlong anghel, na nagsasabi nang malakas na tinig, Kung sinuman ay sumasamba sa hayop at sa kanyang larawan, at tumatanggap ng kanyang tanda sa kanyang noo o sa kanyang kamay, siya rin ay iinom ng alak ng poot ng Diyos, na ibinubuhos na walang halo sa kopa ng kanyang galit; at siya'y pahihirapan sa apoy at asupre sa harapan ng mga banal na anghel, at sa harapan ng Kordero: at ang usok ng kanilang pagdurusa ay pumapailanlang magpakailanman: at wala silang kapahingahan, araw o gabi, yaong mga sumasamba sa hayop at sa kanyang larawan, at sinumang tumatanggap ng tanda ng kanyang pangalan. Narito ang pagtitiyaga ng mga banal: narito ang mga nag-iingat ng mga utos ng Diyos, at ng pananampalataya ni Jesus. Apocalipsis 14:6-12.

Sa ikalabing-walong kabanata ng Aklat ng Pahayag, ang gayunding mensahe ay nagpapahayag ng pagbagsak ng Babilonia.

At pagkatapos ng mga bagay na ito ay nakita ko ang ibang anghel na bumaba mula sa langit, na may dakilang kapangyarihan; at ang lupa ay naliwanagan ng kaniyang kaluwalhatian. At siya'y sumigaw nang makapangyarihan, na may malakas na tinig, na nagsasabi, Bumagsak, bumagsak ang dakilang Babilonia, at naging tahanan ng mga demonyo, at kuta ng bawat maruming espiritu, at kulungan ng bawat marumi at kasuklam-suklam na ibon. Sapagkat ang lahat ng mga bansa ay uminom ng alak ng poot ng kaniyang pakikiapid, at ang mga hari sa lupa ay nakiapid sa kaniya, at ang mga mangangalakal sa lupa ay yumaman dahil sa kasaganaan ng kaniyang mga kalayawan. At nakarinig ako ng isa pang tinig mula sa langit, na nagsasabi, Magsilabas kayo mula sa kaniya, bayan ko, upang huwag kayong makibahagi sa

kaniyang mga kasalanan, at upang huwag kayong tumanggap ng anuman sa kaniyang mga salot. Sapagkat ang kaniyang mga kasalanan ay umabot hanggang sa langit, at naalaala ng Diyos ang kaniyang mga kasamaan. Apocalipsis 18:1-5.

Ang linyang propetiko ng kasaysayan, o, masasabi rin, ang sunud-sunod na pangyayaring kinakatawan ng anghel na nagbibigay-liwanag sa lupa sa pamamagitan ng kaniyang kaluwalhatian sa kabanata labing-walo, ay kumakatawan sa mga pangyayaring humahantong sa pagsasara ng paghuhukom, sa pagsasara ng probasyon, at sa huling pitong salot. Ang propetikong kasaysayang kinakatawan sa kabanata labing-walo ay tumatakpong “kahanay” sa linyang propetiko ng kasaysayan na kinakatawan ng tatlong anghel ng kabanata labing-apat.

Ibinigay ng Diyos sa mga mensahe ng Apocalipsis 14 ang kanilang lugar sa pagkakasunod-sunod ng propesiya, at ang kanilang gawain ay hindi titigil hanggang sa pagtatapos ng kasaysayan ng daigdig na ito. Ang mga mensahe ng unang at ikalawang anghel ay nananatiling katotohanan para sa panahong ito, at dapat tumakbo nang kahanay sa sumusunod na ito. Ipinahahayag ng ikatlong anghel ang kaniyang babala nang may malakas na tinig. “Pagkatapos ng mga bagay na ito,” wika ni Juan, “nakakita ako ng isa pang anghel na bumababa mula sa langit, na may dakilang kapangyarihan, at ang lupa ay naliwanagan ng kaniyang kaluwalhatian.” Sa pagliwanag na ito, ang liwanag ng lahat ng tatlong mensahe ay pinagsama-sama. Ang Mga Materyales ng 1888, 803, 804.

Ang tatlong anghel sa kabanata labing-apat na lumilipad sa kalagitnaan ng langit ay sumasagisag sa isang pandaigdigang mensahe na nagwawakas sa tanda ng hayop at sa pagsasara ng panahon ng probasyon. Sa kabanata labing-walo, ang buong lupa ay naliwanagan ng kaluwalhatian ng anghel na ang mensahe ay nagwawakas din sa pagsasara ng panahon ng probasyon.

Ang mensaheng simbolikong kinakatawan ng tatlong anghel sa ika-labing-apat na kabanata, at na kinakatawan din ng anghel na bumababa sa ika-labing-walong kabanata, ay dalawang paglalarawan ng iisang mensahe ng babala. Walang kalabisan sa Banal na Kasulatan; walang nasasayang. Ang katunayang ang gayon ding mensahe ay kinilala ni Juan nang mahigit sa minsan ay nagbibigay-diin sa kahalagahan ng mensaheng iyon, at inilalarawan nito ang banal na pamamaraan ng pagtuturo na isang tuntuning biblikal na tinatawag na “ulitin at palawakin.” Ang paglalapit ng dalawang linya ng propetikong kasaysayan ay nagbubunyag ng mga katotohanang hindi makikilala sa alinman sa mga linyang iyon kung tinitingnan ang bawat isa nang hiwalay sa isa’t isa. Sa kasalukuyan, kung magharap ka sa hukuman ng dalawang saksi sa iisang pangyayari upang magpatotoo, madaling mangyari na magbigay sila ng magkasalungat na salaysay batay sa kanilang ideolohiyang pampolitika o panlipunan. Hindi ganito ang kalagayan sa mga saksi ng Bibliya; lagi silang nagkakasundo, at kung tila sa iyo na hindi sila nagkakasundo, kung gayon ay mali ang iyong pagtingin.

Ang dalawang paglalarawang ating isinasalang-alang ay siya mismong mensaheng babala na kinakatawan sa aklat ni Malakias bilang pagbabalik ni Elias na propeta. Lahat ng tatlong mensaheng ito ay dumarating bago ang pagsasara ng panahon ng probasyon—sapagkat ang mensaheng babala na nakapaloob sa tatlong linyang ito ng propesiya ay hindi lamang ibinibigay bago ang pagsasara ng panahon ng probasyon, kundi ang mismong pagsasara ng panahon ng

probasyon ang pangunahing sanggunian, ang paksa, kung baga, ng bawat isa sa mga mensaheng babalang iyon. Sa katunayan, kung may anumang mensaheng babala na ipinahayag o inilarawan ng alinmang propeta, iyon din ang gayunding babala gaya ng nasa Apocalipsis kabanata labing-apat at labing-walo, at ng hula ni Malakias hinggil kay Elias.

Ang tatlong linyang ito ng propesiya ay madaling maipakikitang tumatakbong magkaparalelo sa isa't isa. Gayunman, may dalawang pangunahing pinagmumulan ng kaalaman sa biblikal na propesiya. Ang una ay ang pagtukoy sa pagkakasunod-sunod ng mga pangyayaring magaganap sa katapusan ng sanlibutan. Ang isa pang pinagmumulan ng kaalaman ay ang paglalarawan ng mga gawain ng mga propeta na kaugnay ng mensaheng nagbabalangkas ng mga pangyayaring darating.

May dalawang tuntuning marapat isaalang-alang kaugnay ng mga kaisipang ito. Ang una ay ito: ang lahat ng mga propeta ay nagsasalita tungkol sa katapusan ng sanlibutan, kung kailan nagsasara ang panahon ng probasyon.

“Ang bawat isa sa mga sinaunang propeta ay nagsalita nang higit na ukol sa ating panahon kaysa sa kanilang sariling panahon, kaya’t ang kanilang pagpopropesiya ay may bisa para sa atin. ‘Now all these things happened unto them for ensamples: and they are written for our admonition, upon whom the ends of the world are come.’ 1 Corinthians 10:11. ‘Not unto themselves, but unto us they did minister the things, which are now reported unto you by them that have preached the gospel unto you with the Holy Ghost sent down from heaven; which things the angels desire to look into.’ 1 Peter 1:12....”

Naipon at pinagbuklod ng Biblia ang mga kayamanan nito para sa huling salinlahing ito. Ang lahat ng dakilang pangyayari at mga mapitagang gawa sa kasaysayan ng Lumang Tipan ay nauulit na noon pa, at patuloy na nauulit, sa iglesia sa mga huling araw na ito. Selected Messages, aklat 3, 338, 339.

Ang lahat ng mensaheng propetiko ng Bibliya ay “may bisa para sa atin,” “na sa atin dumating ang mga wakas ng sanlibutan.” Ang tuntuning iyon, kalakip ng isa pang tuntuning tumutukoy sa mga “bagay” na “hinubog” ng Espiritu Santo, “kapwa sa pagbibigay ng propesiya at” gayundin “sa mga pangyayaring inilarawan,” ay nagpapatibay sa pag-angkin na ang mga pangyayaring propetiko sa pasimula ng isang propesiya ay nagiging tipo at tumatakbong kahanay ng mga pangyayaring propetiko sa wakas ng anumang ibinigay na propesiya.

"May pangangailangan ng mas malalim at masusing pag-aaral ng salita ng Diyos; lalo na ang Daniel at ang Apocalipsis ay nararapat pag-ukulan ng pansin na hindi pa nagagawa kailanman sa kasaysayan ng ating gawain. Maaaring mas kaunti ang ating sasabihin sa ilang larangan hinggil sa kapangyarihan ng Roma at sa kapapahan; ngunit dapat nating ituong pansin sa mga isinulat ng mga propeta at ng mga apostol sa ilalim ng inspirasyon ng Banal na Espiritu ng Diyos. Hinubog ng Banal na Espiritu ang mga bagay sa gayong paraan, kapwa sa pagbibigay ng propesiya at sa mga pangyayaring inilarawan, upang ituro na ang taong kasangkapan ay dapat ilayo sa paningin, ikubli kay Cristo, at na ang Panginoong Diyos ng langit at ang Kanyang kautusan ay dapat dakilain. Basahin ninyo ang aklat ni Daniel. Balikan, paisa-isa, ang kasaysayan ng mga kahariang kinakatawan doon." Testimonies to Ministers, 112.

"Ang Espiritu Santo ay humubog nang gayon sa mga bagay, kapwa sa pagbibigay ng propesiya at sa mga pangyayaring inilalarawan." Sa "pagbibigay ng propesiya at sa mga pangyayaring inilalarawan," ang mga "bagay" ay "hinubog nang gayon" ng "Espiritu Santo" kaya't kapwa ang "pagbibigay ng propesiya" at ang "mga pangyayaring inilalarawan" ay dapat kilalanin bilang kinasihan at iangkop sa propetikong paglalarawan ng wakas ng sanlibutan.

Ibinigay kay Juan ang propesiya mula kay Gabriel at inatasan siyang isulat iyon sa isang aklat at ipadala sa mga iglesia. Noon ay inuusig siya ng Roma; ipinatapon siya sa isang paraang maihahambing sa tinatawag ngayon sa daigdig na 'black-site'. Sa kasaysayang iyon, si Juan ay kasing-hiwalay sa sangkatauhan gaya ng sinumang bilanggo sa Guantanamo Bay.

Tinukoy ni Juan na ang pangitain ay naganap nang siya'y sumasamba sa Sabbath ng ikapitong araw, na siyang Araw ng Panginoon.

Sapagkat ang Anak ng tao ay Panginoon maging ng araw ng Sabat. Mateo 12:8.

Habang sumasamba siya sa Espiritu, narinig niya ang isang dakilang tinig sa kaniyang likuran.

Ako si Juan, na ako man ay kapatid ninyo at kasama sa kapighatian, at sa kaharian at pagtititi na nasa kay Jesucristo, ay nasa pulo na tinatawag na Patmos, dahil sa salita ng Diyos at sa patotoo ni Jesucristo. Ako'y nasa Espiritu sa araw ng Panginoon, at nakarinig ako sa aking likuran ng isang malakas na tinig, na gaya ng tunog ng pakakak, na nagsasabi, Ako ang Alpha at ang Omega, ang una at ang huli: at, Ang nakikita mo ay isulat mo sa isang aklat, at ipadala mo ito sa pitong iglesia na nasa Asya; sa Efeso, at sa Esmirna, at sa Pergamo, at sa Tiatira, at sa Sardis, at sa Filadelfia, at sa Laodicea. Apocalipsis 1:9-11.

Si Juan, sa liwanag ng kaniyang kapaligiran at ng mga tinukoy na kalagayan, ay inilalarawan bilang isang inuusig dahil sa pagiging sumasamba sa Sabat ng Ikapitong Araw, ngunit siya rin ay inuusig sapagkat sumasampalataya siya kapuwa sa Bibliya at sa mga sinulat ni Ellen White, na siyang "patotoo ni Jesus." Naririnig niya ang isang malakas na tinig sa kaniyang likuran, na kaniyang nililingon upang tingnan, at sa gayong paraan ay kinakatawan niya ang isang Adbentista ng Ikapitong Araw sa katapusan ng sanlibutan na nakaririnig ng isang tinig sa kanilang likuran na nagsasabi, "Ito ang daan, lakaran ninyo ito."

Lahat ng linya ng propesiya ay magkakaparis sa isa't isa sa katapusan ng sanlibutan.

"Sa Apocalipsis nagtatagpo at nagwawakas ang lahat ng mga aklat ng Bibliya." Mga Gawa ng mga Apostol, 585.

Ang sinumang propeta na makarinig ng tinig sa kaniyang likuran ay kaayon ni Juan sa paglalarawan hinggil sa bayan ng Diyos sa wakas ng sanlibutan. Nakarinig si Juan ng isang tinig sa kaniyang likuran na nagbigay sa kaniya ng mga tagubilin. Nakarinig din si Isaias ng tinig na nagbibigay ng tagubilin.

Kaya't maghihintay ang Panginoon, upang sa inyo'y magpakita ng kagandahang-loob; at kaya't siya'y dadakilain, upang sa inyo'y mahabag; sapagkat ang Panginoon ay Diyos ng kahatulan; mapalad ang lahat ng naghihintay sa kaniya.

Sapagkat ang bayan ay tatahan sa Sion, sa Jerusalem; hindi ka na muling iiyak; lubhang magpapamalas Siya ng biyaya sa iyo sa tinig ng iyong paghibik; pagkarinig Niya niyon, sasagutin ka Niya. At bagaman bigyan kayo ng Panginoon ng tinapay ng kahirapan at ng tubig ng kapighatian, gayunma'y hindi na maitatago sa isang sulok ang iyong mga tagapagturo, kundi makikita ng iyong mga mata ang iyong mga tagapagturo; at maririnig ng iyong mga tainga ang isang salita sa iyong likuran, na nagsasabi, Ito ang daan; lakaran ninyo ito, kapag kayo'y lumiko sa kanan, at kapag kayo'y lumiko sa kaliwa. Isaias 30:18-21.

Ang nalalabing bayan ng Diyos ay nakaririnig ng isang tinig sa kanilang likuran na nagtuturo kung aling landas ang dapat nilang lakaran. Pagkatapos, kailangan nilang magpasya kung makikinig sila o hindi. Ang mga taong kinakatawan nina Juan at Isaias ay mga tao sa katapusan ng sanlibutan na naghihintay sa Panginoon samantalang Siya'y nagtatagal, at ipinabatid sa atin ni Isaias na Siya'y nagtatagal sapagkat Siya ay Diyos ng kahatulan. Mula sa pasimula ng kasaysayan ng mga Milerita noong 1798 hanggang sa pagsasara ng probasyon para sa Adventismo sa batas ng Linggo, isinasakatuparan ng Diyos ang paghatol sa makalangit na santuwaryo. Ang pangako ay na ang mga naghihintay sa Panginoon sa panahon ng paghatol ay pagpapalain.

Ang bayan ng Diyos na pinagpala dahil sa paghihintay ay kinakatawan ng mga dalagang naghihintay sa Kasintahang Lalaki sa talinhaga ng sampung dalaga. Nakatulog silang lahat, at nang hatinggabi ay dumating ang isang krisis na naghihiwalay sa mga natutulog na dalaga sa dalawang uri. Ang isang uri ay nakarinig ng isang tinig sa kanilang likuran at bumaling upang tingnan ang tinig na nagtagubilin sa kanila kung aling daan ang dapat nilang tahakin, at ang kabilang uri ay tumangging bumaling at dinggin ang tinig—sa kabila ng katotohanang ang mensaheng umaalingawngaw sa buong aklat ng Pahayag ay, “Ang may pakinig ay makinig sa sinasabi ng Espiritu sa mga iglesia.”

Ang talinhaga ng sampung dalaga sa Mateo 25 ay naglalarawan din ng karanasan ng sambayang Adventista. *The Great Controversy*, 393.

Si Juan ay kumakatawan sa mga Adventista na bumabaling sa nakaraan upang maunawaan ang hinaharap. Kapag “nakarinig ng isang salita sa likuran” sila gaya ng ginawa ni Juan, ang salitang iyon ay naglalaman din ng tagubilin na ibinigay sa patotoo ni Isaias hinggil sa kaparehong pangyayaring ito. Ang tagubilin ni Isaias ay, “Ito ang daan; dito kayo lumakad, kapag kayo'y pumihit sa kanan, at kapag kayo'y pumihit sa kaliwa.” Ang mga matatalinong dalaga sa Daniel labindalawa ay nakauunawa ng paglago ng kaalaman sa wakas ng sanlibutan, sapagkat sila'y “nagparoo't parito” sa salita upang maunawaan ang kaalamang nagbibigay-buhay na naalisan ng tatak.

Ngunit ikaw, O Daniel, itago mo ang mga salita, at tatakan mo ang aklat, hanggang sa panahon ng kawakasan: marami ang tatakbo paroo't parito, at madadagdagan ang kaalaman. Daniel 12:4.

Ang mga propetang ating isinasaalang-alang ay kumakatawan sa mga Adventista ng Ikapitong Araw sa kasaysayan kung saan nagtatapos ang paghatol at nagsasara ang probasyon. Yaong mga kinakatawan bilang mga matatalinong dalaga ay nakaririnig ng isang tinig sa kanilang likuran na

nagsasabi na ito ang daang lalakaran, at ipinangako Niyang patnubayan sila sa landas kapag sila'y lumiko sa kaliwa o sa kanan. Ang “paroo't paritong pagtakbo,” na ginagawa ng mga matatalinong dalaga kapag inalis ang selyo ng aklat, ay isang sagisag ng pag-aaral ng Biblia. Itinuturo sa atin ng kalikasan na upang makatakbo, kailangan munang matutong lumakad, at ang patotoo ni Isaias ay nagsasabi na kung pakikinggan mo ang tinig sa iyong likuran, gagabayan ka Niya sa pag-aaral ng Kanyang Salita, maging lumiko ka man sa Lumang Tipan (kaliwa) o sa Bagong Tipan (kanan). Buksan mo ang Biblia at gagabayan ka Niya sa pamamagitan ng Kanyang tinig. Ngunit para sa mga Adventista ng Ikapitong Araw sa wakas ng sanlibutan, nangangahulugan din ito na gagabayan ka Niya kapag binuksan mo ang Biblia (kaliwa) at kapag binuksan mo ang Espiritu ng Propesiya (kanan).

Ang landas na lalakaran ay nagiging higit pang tiyak kapag idinagdag ang patotoo ni Jeremias.

Ganito ang sabi ng Panginoon: Tumayo kayo sa mga daan, at tumingin, at magtanong tungkol sa mga dating landas, kung nasaan ang mabuting daan, at lakaran ninyo yaon, at makakasumpong kayo ng kapahingahan para sa inyong mga kaluluwa. Ngunit sinabi nila, Hindi kami lalakad doon. Naglagay din ako ng mga bantay sa inyo, na nagsasabi, Dinggin ninyo ang tunog ng pakakak. Ngunit sinabi nila, Hindi kami makikinig.

Kaya't dinggin ninyo, mga bansa, at alamin, O kapulungan, kung ano ang nasa gitna nila. Dinggin mo, O lupa: narito, magdadala ako ng kasamaan laban sa bayang ito, ang mismong bunga ng kanilang mga kaisipan, sapagkat hindi sila nakinig sa aking mga salita, ni sa aking kautusan, kundi itinakwil nila ito. Jeremias 6:16-19.

May dalawang uri ng mga sumasamba sa bahaging ito. Ang isang pangkat ay isinasaalang-alang ang lahat ng “mga daan” at pinipili ang “mga dating landas” na kanilang lalakaran. Nagawa nilang piliin ang “daang mabuti” mula sa lahat ng iba pang posibleng “mga daan,” sapagkat sila ang mga nakinig sa tinig na nasa likuran nila, at itinuro sa kanila ng tinig na iyon, “Ito ang daan; dito kayo lumakad.” Si Juan ay kumakatawan sa mga nakaririnig ng tinig mula sa likuran, isang tinig mula sa “mga dating landas.”

'Ganito ang sabi ng Panginoon, Tumayo kayo sa mga daan, at magmasid, at magtanong kayo tungkol sa mga dating landas, kung saan naroroon ang mabuting daan, at lumakad kayo roon.' Jeremias 6:16.

Huwag hayaang sinuman ang maghanged na gibain ang mga saligan ng ating pananampalataya—ang mga saligang inilatag sa pasimula ng ating gawain sa pamamagitan ng mapanalanging pag-aaral ng salita at ng kapahayagan. Sa mga saligang ito tayo'y nagtatayo sa nakalipas na limampung taon. Maaaring ipalagay ng mga tao na nakatagpo sila ng bagong daan at na makapaglalatag sila ng isang lalong matibay na saligan kaysa sa nailatag na. Ngunit ito ay isang malaking panlilinlang. Walang ibang saligan na maitatag ng sinuman kundi ang nailatag na.

Noong nakaraan, marami na ang nagsikap magtayo ng isang bagong pananampalataya at magtatag ng mga bagong simulain. Ngunit gaano katagal nanatiling nakatindig ang gusaling kanilang itinayo? Di naglaon ay bumagsak ito, sapagkat hindi ito naitayo sa ibabaw ng Bato.

Hindi ba kinailangan ng mga unang alagad na harapin ang mga aral ng tao? Hindi ba kinailangan din nilang makinig sa mga maling teorya, at pagkatapos, matapos gawin ang lahat, ay tumayong matatag, na sinasabi: 'Walang sinumang makapaglilagay ng ibang saligan maliban sa nalagay na'? 1 Corinto 3:11.

“Kaya’t dapat nating panghawakan nang matatag ang pasimula ng ating pananalig hanggang sa wakas. Ang mga salitang makapangyarihan ay ipinadala ng Diyos at ni Cristo sa bayang ito, na, punto por punto, umaakay rito palabas mula sa sanlibutan tungo sa malinaw na liwanag ng kasalukuyang katotohanan. Sa pamamagitan ng mga labi na hinipo ng banal na apoy, ipinahayag ng mga lingkod ng Diyos ang mensahe. Ang banal na pahayag ay naglagay ng selyo nito sa pagiging tunay ng ipinahayag na katotohanan.” Testimonies, tomo 8, 296, 297.

Ngunit may isa pang pangkat sa hanay ni Jeremias, at ang “kapulungan” — gaya ng pagtukoy niya sa kanila — ay nagtayo ng isang bahay na kumakatawan sa isang bagong pananampalataya, at ang bahay na iyon ay bumagsak sapagkat hindi iyon itinayo sa ibabaw ng bato. Ang bahay na iyon ay ang Simbahang Adventista ng Ikapitong Araw, o, gaya ng pagtukoy ni Juan sa gayunding simbahan—ang sinagoga ni Satanas.

Ang tumangging makinig ay pagtanggap sa kaniyang "mga salita" at sa kaniyang "kautusan." Dahil sa kanilang paghihimagsik laban sa pagbalik at paglakad sa mga sinaunang landas, at dahil din sa kanilang pagtanggap pakinggan ang mensahe ng pakakak ng bantay, magdadala ang Diyos ng kasamaan sa bayang tinutukoy ni Jeremias bilang isang "masamang kapulungan." Kung paano pakikitunguhan ng Diyos ang Iglesia ng Laodicea ng Seventh-day Adventist ay isang paksa ng propesiya sa Biblia. Nag-aambag ang propetang Hosea sa mga katangian ng "masamang kapulungan" kapag nagsasalita siya tungkol sa dahilan kung bakit sila itinakwil.

Ang aking bayan ay napapahamak dahil sa kakulangan ng kaalaman; sapagkat itinakwil mo ang kaalaman, itatakwil din kita, upang huwag kang maging saserdote para sa akin; yamang nakalimutan mo ang kautusan ng iyong Diyos, kakalimutan ko rin ang iyong mga anak. Oseas 4:6.

Sila ay itinakwil dahil sa kakulangan ng kaalaman, na kumakatawan sa isang mensaheng inalisan ng selyo sa wakas ng panahon. Sa siping ito, tinatapos ng Diyos ang Kaniyang ugnayang tipan sa Kaniyang bayan, sapagkat tuwiran Niya silang tinatawag, “Aking bayan!” Sapagkat itinakwil nila si Cristo at nakalimutan ang Kaniyang kautusan, sila’y hindi magiging mga saserdote ng Diyos. Kapag ang bayan ng Diyos ay pumapasok sa tipan sa Diyos, ginagawa Niya silang mga saserdote at mga hari. Nang pumasok ang Diyos sa tipan sa sinaunang Israel, ipinahayag Niya sa pamamagitan ni Moises:

Ngayon nga, kung tunay na tatalima kayo sa aking tinig at iingat ninyo ang aking tipan, kung magkagayo’y magiging kayong isang natatanging kayamanan sa akin, higit sa lahat ng mga bayan: sapagkat akin ang buong lupa: At kayo ay magiging sa akin isang kaharian ng mga saserdote, at isang bansang banal. Ito ang mga salitang iyong sasalitain sa mga anak ni Israel. Exodo 19:5, 6.

Nang makipagtipan ang Diyos sa Simbahang Kristiyano, ipinahayag niya sa pamamagitan ni Pedro:

Ngunit kayo ay lahing hinirang, pagkasaserdoteng maharlika, bansang banal, bayang pag-aari; upang inyong ipahayag ang mga kapurihan niya na tumawag sa inyo mula sa kadiliman tungo sa kanyang kagila-gilalas na liwanag: na noong una'y hindi kayo isang bayan, ngunit ngayo'y bayan ng Diyos; na dating hindi nagtamo ng kahabagan, ngunit ngayo'y nagtamo ng kahabagan. 1 Pedro 2:9, 10.

Sa mga talatang ito, tinutukoy ni Pedro ang paglipat mula sa sinaunang Israel, bilang hinirang na bayang nasa tipan ng Diyos, tungo sa Simbahang Kristiyano, nang kanyang ipahayag: "noong una'y hindi bayan, ngunit ngayo'y bayan ng Diyos." Nang makipaghiwalay ang mga Judio sa Diyos, nakipagtipan ang Panginoon sa Simbahang Kristiyano. Kapwa sila itinuring na mga bansang saserdote habang sila'y kasal sa Panginoon.

Ang maitakwil sa pagkasaserdote ay nagpapahiwatig na minsang naging bayang tipan ang naturang sambayanan. Ang mga Adventista ng Ikapitong Araw ay pumasok sa tipan sa Panginoon sa pasimula ng kasaysayang Adventista. Ang Iglesia sa Ilang ay sumibol mula sa Repormasyon ngunit tinanggihan ang mensaheng Milerita, at sa gayon ay hiniwalayan nila ang Diyos sa kasaysayan ng unang at ikalawang mensahe ng mga anghel. Ang pangwakas na paghihiwalay ay ang pagdating ng ikalawang anghel, at ang pahayag ay na hindi na sila anak na babae ni Cristo, kundi naging anak na babae ng Babilonia. Pagkaraan agad nito, sa panahon ng Sigaw sa Hatinggabi, tinawag ng Diyos ang Kanyang bagong nobya sa pag-aasawang tipan.

Ang dalawang tapyas na naging sagisag ng tipan para sa sinaunang Israel ay ang dalawang tapyas ng Sampung Utos, at ang dalawang tapyas para sa espirituwal na Israel sa makabagong panahon ay ang dalawang tapyas ni Habakuk na kinakatawan ng mga tsart noong 1843 at 1850. Ang bayang tipan na paulit-ulit na tinukoy ng inspirasyon bilang Laodicea ay tinanggihan ang mga dating landas, tumangging makinig sa tinig na nasa likuran nila, at kaya inuulit nila ang pangwakas na kasaysayan ng sinaunang Israel habang sila'y isinusuka mula sa bibig ng Panginoon. Bakit nangyayari ito sa mga tinatawag Niyang "Aking bayan"?

Ang talinghaga ng sampung dalaga, na naglalarawan sa karanasan ng Adventismo, ay dalawang beses natutupad: minsan sa pasimula at pagkatapos ay sa katapusan ng Adventismo. Itinuturo ni Sister White na ang talinghaga ay natupad na at matutupad pa ayon sa bawat titik, at na ang talinghaga ay lagi ring dapat unawain bilang katotohanang pangkasalukuyan, gaya rin ng ikatlong anghel.

"Madalas na itinuturo sa akin ang talinghaga ng sampung dalaga, na lima sa kanila ay matatalino, at lima ay mga mangmang. Ang talinghagang ito ay natupad na at matutupad pa sa bawat titik, sapagkat mayroon itong natatanging paglalapat sa panahong ito; at, gaya ng mensahe ng ikatlong anghel, ay natupad na at patuloy na magiging kasalukuyang katotohanan hanggang sa katapusan ng panahon." Review and Herald, Agosto 19, 1890.

Tinupad ng Adventismo ng mga Millerita ang paghihintay na inilarawan sa talinhaga sa pagitan ng kanilang nabigong hula noong 1843 at ng wastong hula noong Oktubre 22, 1844. Marami at

mahalaga ang mga propetikong detalye ng kasaysayang ito, subalit nais ko lamang tukuyin na ang talinhaga ng sampung dalaga ay tuwirang nakaugnay sa ikatlong anghel, gaya ng kapipahayag lamang ni Kapatid na White.

Mula 1798 hanggang Oktubre 22, 1844, ipinahayag ng mensahe ng unang anghel ang pagbubukas ng paghuhukom. Bago pa magsimula ang paghuhukom, natupad ang Sigaw sa Hatinggabi sa talinhaga ng sampung dalaga. Kaya't, kapag inihayag ng ikatlong anghel ang pagtatapos ng paghuhukom, ang pagpapahayag ng Sigaw sa Hatinggabi ay muling uulitin.

Ang pagkilalang tinanggihan ng mga iglesiang Protestante ang mensahe ng Diyos, at sa gayon ay naging mga anak na babae ng Babilonya, ang siyang pagdating ng mensahe ng ikalawang anghel at ang pasimula ng panahon ng pagkaantala sa talinhaga na “natutupad hanggang sa mismong titik.” Hindi bumalik ang Panginoon noong 1843; Siya ay nag-antala upang subukin at pagpalain ang mga dalaga. Ang pahayag ng ikalawang anghel na kinikilala ang mga iglesiang Protestante bilang mga anak na babae ng Babilonya ay isang panawagan sa mga nananatili pa sa mga bumagsak na iglesiang iyon na lumabas at makipanindigan kasama ng mga Millerita at ng kanilang pagkaunawa sa mga propesiya. Sa camp meeting sa Exeter, ibinigay ni Samuel Snow ang mga kinakailangang katunayan upang pagtibayin ang pagdating ng Panginoon noong Oktubre 22, 1844, at ang mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi ay humagupit sa buong lupain na gaya ng rumaragasang dambuhalang alon. Pagkatapos ay dumating ang ikatlong anghel sa panahon ng Dakilang Pagkakadismaya noong Oktubre 22, 1844.

Ito ay isang maikling lagom ng isang panimulang kasaysayan; hindi ko isinama ang maraming punto upang itangi ang ilang puntong waring higit na may kaugnayan sa ating tinutugunan.

Ipagpapatuloy namin ang mga kaisipang ito sa susunod na artikulo.